

- pārskatīt celto prasību pēc būtības un atcelt Lēmumu 2019/2109/KĀDP ⁽¹⁾, ciktāl ar to apelācijas sūdzības iesniedzējam ir saglabāts astotais kārtas numurs Lēmuma 2010/788/EEK pielikumā, kā arī Īstenošanas regulu 2019/2101/ES ⁽²⁾, ciktāl ar to apelācijas sūdzības iesniedzējam ir saglabāts astotais kārtas numurs Regulas (EK) Nr. 1183/2005 1a pielikumā.
- piespriest Eiropas Savienības Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzējs izvirza divus tiesību pamatus, kas attiecas uz tiesību uz aizstāvību pārkāpumu un acīmredzamu kļūdu vērtējumā.

Attiecībā uz pirmo pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa esot pārkāpusi tiesības uz aizstāvību un it īpaši apelācijas sūdzības iesniedzēja tiesības tikt uzklausītam, jo tā neesot izdarījusi vajadzīgos secinājumus par to, ka Padome esot liegusi tam tiesības tikt uzklausītam, neesot veikusi vajadzīgās pārbaudes, it īpaši uzklausīšanu, un ka tādējādi, ja procedūra tiktu atjaunota, tai varētu būt cits iznākums.

Attiecībā uz otro pamatu apelācijas sūdzības iesniedzējs apgalvo, ka Vispārējā tiesa ir pieļāvusi acīmredzamu kļūdu vērtējumā, jo tā nav ņēmusi vērā, ka ierobežojošie pasākumi pēc savas būtības ir piesardzības pasākumi un pēc definīcijas ir pagaidu pasākumi, kuru spēkā esamība vienmēr ir atkarīga no to faktisko un tiesisko apstākļu turpināšanās, kas ir bijuši to pieņemšanas pamatā, un no nepieciešamības tos saglabāt, lai sasniegtu ar tiem saistīto mērķi; tā nekonstatēja, ka Padomes iesniegtie pierādījumi nekādā veidā nevarēja pamatot nevienu rīcību, kas atbilstu kritērijiem iekļaušanai strīdīgajos sarakstos, proti, ir darbības, kas ir nopietni cilvēktiesību pārkāpumi; tā noliedza, ka Padome nav pārbaudījusi apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniegtos pierādījumus pārskatīšanas procedūras ietvaros un ka tā nav veikusi pati savas pārbaudes, pamatojoties uz šiem pierādījumiem.

⁽¹⁾ Padomes Lēmums (KĀDP) 2019/2109 (2019. gada 9. decembris), ar ko groza Lēmumu 2010/788/KĀDP par ierobežojošiem pasākumiem pret Kongo Demokrātisko Republiku (OV 2019, L 318, 134. lpp.);

⁽²⁾ Padomes Īstenošanas regula (ES) 2019/2101 (2019. gada 9. decembris), ar kuru īsteno 9. pantu Regulā (EK) Nr. 1183/2005, ar ko nosaka dažus īpašus ierobežojošus pasākumus, kas vērsti pret personām, kuras pārkāpj ieroču embargo attiecībā uz Kongo Demokrātisko Republiku (OV 2019, L 318, 1. lpp.).

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu, ko 2021. gada 24. novembrī iesniedza Curtea de Apel Pitești (Rumānija) – MK

(Lieta C-709/21)

(2022/C 51/31)

Tiesvedības valoda – rumāņu

Iesniedzējtiesa

Curtea de Apel Pitești

Pamatlietas puses

Prasītājs: MK

Prejudiciālie jautājumi

- 1) Vai tiesu neatkarības princips, kas noteikts LES 19. panta 1. punkta otrajā daļā, lasot to kopsakarā ar LES 2. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, pieļauj tādu valsts tiesību normu kā Rumānijas Konstitūcijas 148. panta 2. punkts, interpretācijā, kādu tam devusi Curtea Constituțională (Konstitucionālā tiesa) savā nolēmumā Nr. 390/2021 un atbilstoši kurai valsts tiesas nav tiesīgas izvērtēt valsts tiesību normas, kas ar Curtea Constituțională nolēmumu atzīta par atbilstošu Konstitūcijai, saderību ar Eiropas Savienības tiesību normām?

- 2) Vai tiesu neatkarības princips, kas noteikts LES 19. panta 1. punkta otrajā daļā, lasot to kopsakarā ar LES 2. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, pieļauj tādu valsts tiesību normu kā Rumānijas Likuma Nr. 303/2004 par tiesnešu un prokuroru statusu 99. panta §) punkts, kurā ir atļauts ierosināt disciplinārlietu un piemērot disciplinārsodu tiesnesim par kāda *Curtea Constituțională* (Konstitucionālā tiesa) sprieduma neievērošanu gadījumā, kad viņam tiek prasīts atzīt Eiropas Savienības tiesību prioritāru piemērošanu pār kāda *Curtea Constituțională* nolēmuma apsvērumu, – valsts tiesību normu, kas minētajam tiesnesim atņem iespēju piemērot Eiropas Savienības Tiesas spriedumu, ko viņš uzskata par prioritāru?
- 3) Vai tiesu neatkarības princips, kas noteikts LES 19. panta 1. punkta otrajā daļā, lasot to kopsakarā ar LES 2. pantu un Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantu, pieļauj tādu valsts tiesu praksi, kas liedz tiesnesim – neizpildes gadījumā piemērojot disciplinārsodu, – piemērot Eiropas Savienības Tiesas judikatūru kriminālprocesos, kuros tiek apstrīdēts kriminālprocesa saprātīgs ilgums, ko reglamentē Rumānijas Kriminālprocesa kodeksa 488. ¹ pants?

Apelācijas sūdzība, ko 2021. gada 9. decembrī Ryanair DAC, Airport Marketing Services Ltd, FR Financing (Malta) Ltd iesniedza par Vispārējās tiesas (piektā palāta) 2021. gada 29. septembra spriedumu T-448/18 Ryanair u.c./Komisija

(Lieta C-758/21 P)

(2022/C 51/32)

Tiesvedības valoda – angļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzējas: Ryanair DAC, Airport Marketing Services Ltd, FR Financing (Malta) Ltd (pārstāvji: E. Vahida, avocat, B. Byrne, advocaat, un S. Răting, abogado)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Komisija

Juridiskais pamatojums

Apelācijas sūdzības iesniedzēju prasījumi Tiesai ir šādi:

- atcelt pārsūdzēto spriedumu;
- atcelt Komisijas Lēmuma (ES) 2018/628 (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) ⁽¹⁾ 5., 6. un 9.–11. pantu vai, pakārtoti, nodot lietu atpakaļ Vispārējai tiesai atkārtotai izskatīšanai, un jebkurā gadījumā
- piespriest Komisijai atlīdzināt apelācijas sūdzības iesniedzēju tiesāšanās izdevumus apelācijas instancē un tiesvedībā Vispārējā tiesā lietā T-448/18.

Pamati un galvenie argumenti

Apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirza četrus apelācijas sūdzības pamatus.

Pirmkārt, Vispārējā tiesa esot pieļāvusi tiesību kļūdu, jo kā nepieņemamus noraidīja – un tādēļ atteicās ņemt vērā pārbaudē tiesā – galvenos pierādījumus, kurus pirms tiesvedības mutvārdu daļas noslēgšanas Vispārējā tiesā bija iesniegušas apelācijas sūdzības iesniedzējas. Vispārējā tiesa esot kļūdījusies tādēļ, ka nav ņēmusi vērā vai nav pienācīgi izvērtējusi tiesību principus, kas ir Vispārējās tiesas Reglamenta 85. panta 1.–3. punkta pamatā, un tādēļ, ka nav ņēmusi vērā judikatūru par šo tiesību normu piemērošanu.

Otrkārt, Vispārējā tiesa esot nepareizi interpretējusi Padomes Regulas (ES) 2015/1589 ⁽²⁾ 17. pantu un nepareizi piemērojusi LESD 296. pantu, atzīstot attiecīgi, ka: (i) Komisija nav pārkāpusi piemērojamo termiņu atbalsta atgūšanai; un (ii) apstrīdētajā lēmumā ir sniegts pietiekams pamatojums šajā saistībā.